

[Gert Petersen.]

svarer nøjagtig til direktivet, heller ikke vil kunne sendes til folkeafstemning, selv om det nødvendige antal folketingsmedlemmer her i salen skulle kræve det.

På den måde er risikoen for, at vor suverænitet gradvis, men sikkert, smuldrer væk, hvis vi går ind i Fællesskaberne, ganske betydelig, og den bliver selvsagt ikke mindre, når det store flertal, som vil have os ind, ikke selv ved, hvilken politik man skal føre i tilfælde af, at vi kommer ind.

Heroverfor står modstanderne med et ganske klart og enkelt alternativ. Jeg tror, det er derfor, modstanderne har præget debatten, for tilhængerne kunne såmænd godt have gjort det. Hvis tilhængerne alle havde haft de europæiske visioner, som man træffer hos enkelte tilhængere, havde de haft noget at lægge på bordet. Jeg ville have afvist det, men det havde været noget, som kunne have gjort indtryk og ville have præget debatten. Men det har de ikke haft. De allerfleste af dem har ingen visioner, og derfor har de ikke kunnet præge debatten.

Vi, modstanderne, har den opfattelse, at alternativet er at bevare Danmarks selvstændighed og valgfrihed. Det skal villigt erkendes, at selvfølgelig er der begrænsninger i selvstændigheden i vor tid. Der er ingen modstander af intræden i EF, som hævder, at der ikke er det. Med hensyn til de begrænsninger, som eksisterer, har man henvist til valutarisk udvikling osv. Ja men tror man, at Danmark står uden for valutarisk udvikling, fordi vi går ind i fællesmarkedet? Tror man, vi vil blive sparet for økonomiske ulykker, fordi vi går ind i fællesmarkedet? Italien, som er medlem af fællesmarkedet, befinder sig i den alvorligste økonomiske krise siden 1945, siden den italienske genopbygning begyndte. Og det har fællesmarkedet ikke kunnet redde Italien fra. På samme måde giver medlemskab af fællesmarkedet aldeles ikke nogen medlemsstat immunitet imod økonomiske og valutariske vanskeligheder, hvad enten vi er inde eller, naturligvis, vi er udenfor.

Inden for de begrænsninger, der er, skal vi bevare vor ret til selv at bestemme, hvordan byrderne skal fordeles, hvordan økonomien skal struktureres, og hvordan udenrigspolitikken skal tilrettelægges. Vi mener, at alle disse ting ikke skal være afhængige

af et håb om, at dette forbehold i Bruxelles, over for hvilket der står en helt anden tale af Ministerrådets formand, vil blive respekteret. Vi mener ikke, at dette skal være afhængigt af et håb om, at de forskellige trin i Davignonbeslutningen, hvorefter Europa skal føres frem til at tale med én stemme, ikke bliver betrådt. Men det er i virkeligheden det håb, som udenrigsministeren her gang på gang, og jeg tror også tidligere hr. Poul Dalsager, har givet udtryk for. De bryder sig ikke om dette med, at Europa skal tale med én stemme, men de har et håb om, at en beslutning, man har taget, ikke bliver bragt til udførelse. Det kan være, deres håb går i opfyldelse. Håbet beskæmmer ingen, skal jeg erkende, men jeg anser det for tvivlsomt.

Vi skal fortsat, stående uden for fællesmarkedet, deltage i et tæt internationalt og europæisk samarbejde. Vi skal fortsætte i UNESCO, i Den internationale Arbejdsorganisation, i FN, i et teknologisk samarbejde som det store atominstitut i Schweiz, CERN, og hvad ved jeg. Vi skal ikke opsigte den traktat mod Nordatlantens forurening, som vi netop har indgået, og som ingen verdens ting havde med fællesmarkedet at gøre, så lidt som megen anden forureningsbekæmpelse har det. Vi skal ikke kalde de mange unge danske, der allerede i dag oplever Europa, hjem. Statsministeren var inde på i går, at hvis vi kom ind i fællesmarkedet, ville endelig for første gang siden 1. verdenskrig de unge mennesker kunne opleve Europa og få indtryk af kultur osv. men det er jo en situation, som er indtrådt for længe, længe siden. Vi skal ikke kalde dem hjem, vi skal ikke afbryde forbindelsen med omverdenen. Vi river ikke vores lille land løs fra den nordtyske kystlinie eller flytter Slotsholmen ud i Atlanterhavet. Vi gør tværtimod — og det er det, vi mener vi bør gøre — ganske det samme som Sverige, som Schweiz, som Island, som Finland, som Østrig og sandsynligvis også som Norge: vi fortsætter med at have økonomisk og kulturelt og videnskabeligt samkvem med alle andre lande, også med fællesskabslandene, og vi slutter os tæt sammen med de nordiske lande, som er uden for Fællesskabet.

Det er rigtigt, og det skal siges også fra denne side, at en sådan løsning kan medføre